

új város

XXV. évfolyam
11. szám
2013. november
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft

ROMÁKTÓL TANULTUK

Érzelmek
Összetartás
Hit
Zene

	
	Amerikai Egyesült Államok: Living City www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad nueva www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Sviat fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nove mesto novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City ncmanila@skyinet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Sviyet novisviyet@novisviyet.net
	India: Living city indiacz@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing
	Kolumbia: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto focfermwarzawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dzsadida Citenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujas Miestas info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva ciudadnueva@focolaremex.org
	Nagy-Britannia: New City www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld
	Szerbia: Novi Svet n_svet@eunet.yu
	Szlovákia: Nové Mesto novemesto@nexta.sk
	Szlovénia: Novi svet www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.focolar.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

- 4 Béketalálkozó
Falinaptár 2014
- 5 Családi zsebkönyv sorozat

Interjú

- 6 Dolgozunk a válaszon
Tóth Pál

Nézőpont

- 8 Csökkenő sorozat
Smohai Ferenc
Hallgatni
a megérzéseinkre
id. Erhardt Gyula
- 9 Hogyisvanez?
Sudár Balázs

Fókuszban

- 10 Amit a cigányoktól
tanultam
Prokopp Katalin
- 12 Szegények és elhagyottak
Holy Vincéné

Az egység lelkiisége

- 12 Tettekkel szeretni
Igino Giordani
- 14 Ki a testvér?
Chiara Lubich
- 16 Az élet igéje - november
Az új ember életprogramja
Chiara Lubich

Színes riport

- 18 Színfoltok 72 óra alatt
Bohán Zoltán

Életmód

- 20 Az elveszett századik
Dr. Csáki Tibor
A szétszórtság felé
Maria Rosa Pagliari
- 21 Valami történt
Szabó Orsolya

Aktuális

- 23 Kiselejtezve?
Jorge Mario Bergoglio

Társadalom

- 24 Út a bizalomhoz
Silvia Scatragli

Médiavilág

- 26 Színház, mozi, kiállítás
Göbel Ágoston

Alkotó

- 29 A kenyér illata
Laura Margherita Perassi

Társalgó

- 30 Könyvújdonságok
Paksy Eszter
- 31 Okos kavics
Vittorio Sadini

ÚJSZERŰ GONDOLKODÁS

Nem csak a katolikus sajtóban szerepelt szalagcímekben az a hír, hogy Ferenc pápa fogadta a Világbank elnökét. A Szentatya és Jim Yong Kim újszerű megközelítésben beszéltek arról, hogy milyen közös stratégiát lehetne követni a szegénység felszámolása érdekében. A pápa azonban nem a globális gazdaság működéséből indult ki, és a megoldást szemmel láthatólag első sorban nem a politikusoktól várja. Számára első rendű erkölcsi kérdésről van szó, összefogáson alapuló, közös cselekvésről.

A koreai származású pénzügyes a találkozó után így fogalmazott: „Ha megtaláljuk az együttműködés módját, akkor egy társadalmi mozgalmat keltethetnénk életre, mely felgyorsíthatná a szegénység felszámolása felé vezető utat.” Véleménye szerint Ferenc pápa és a Világbank osztoznak abban a meggyőződésben, hogy a fejlődés fokmérőjének ma már nem az anyagi gyarapodást, a GDP-t tartjuk, hanem az emberi élet összetevőinek arányos növekedését, a méltóságteljes élet feltételeinek megteremtését a föld minden lakója számára.

A pápa megnyilatkozásaiban többször is kitért arra, hogy a nemzetközi tárgyalások, a kormányok és a segélyszervezetek erőfeszítései nem hoztak áttörést a szegénység felszámolásában, és a liberális piacgazdaság végeredménye mindig az, hogy a gazdagok egyre gazdagabbak, a szegények pedig egyre szegényebbek lesznek.

Természetesen nem szabad alábecsülnünk az intézményes törekvéseket. A politika nagyon is sokat tehet annak érdekében, hogy megteremtse a javak egyenlőbb elosztásának jogi kereteit, és elősegítse az egyes társadalmakban a méltóságteljes élet feltételeinek megteremtését. A szabályozók és az intézkedések azonban mindig általános dolgok, a nélkülözés, az éhezés és a betegség pedig mindig konkrét arcot ölt. Az állam számos formában segítheti polgárait különféle juttatásokkal, de nem állhat oda a betegágy mellé, nem főzhet meleg vacsorát, és nem segíthet ki a hónap végén, ha elfogyott a konyhapénz. Arról ne is beszéljünk, hogy a föld számos országában az állam semmilyen formában nem képes segíteni a polgárait.

Fotó: L'Osservatore Romano

Ferenc pápa a párbeszéd embere és a megélt kapcsolataiból kínál fel lehetőségeket például a szegénység orvoslására, melyet erkölcsi oldalról közelít meg.

Amikor a pápa és a Világbank elnöke „erkölcsi kérdésről” és „társadalmi mozgalomról” beszélnek, akkor áthelyezik a felelősséget a mi vállunkra. Nem várhatunk arra, hogy megmondják nekünk, mit kell tennünk a saját környezetünkben.

Különböző becslések vannak arról, hogy Magyarországon ma hány gyerek fekszik le éhesen vagy hányan mennek reggeli nélkül az iskolába. Sokan. Tudjuk, hogy pártállástól függetlenül mindegyik kormány próbált tenni valamit a helyzet enyhítésére, iskolatej akcióval és más kezdeményezésekkel. A „Legyen minden gyermek jóllakott!” célkitűzés azonban még messze van a megvalósulástól. Vajon mit jelent ebben az esetben, hogy ez minden magyar polgár számára erkölcsi kérdés, és hogy egy társadalmi mozgalom szükséges a probléma megoldására. Talán azt, hogy azok a családok, akiknek telik mindenre, ami egy normális és méltóságteljes élethez szükséges, választanak maguknak egy partner családot egy gyermekkel valahol a közelben vagy az ország másik felében, akinek ez nem jutott osztályrészül. Sok család meg sem érezné ezt a havi költségvetésében. ■

Béketalálkozó

Huszonhét éve töretlenül

Október végén Assisi városában ismét megtartották a már hagyománynak számító vallásközi találkozókat, amelyet első alkalommal Boldog II. János Pál hívott össze, még 1986-ban. Az Angyalos Boldogasszony-bazilika előtt a ferences

család elöljárói olajfaággal köszöntötték a jeruzsálemi pátriárkát, valamint az Amerikai Zsidó Bizottság vallásközi kapcsolatok hivatalának igazgatóját és a libanoni keresztény-muzulmán párbeszédért létrehozott bizottság főtítkárárt. A résztvevők elzarándokoltak a Szent Ferenc-bazilika altemploma elé. A találkozón a három monoteista vallás képviselői megújították elkötelezettségüket, hogy a békéért dolgoznak. A Szent Kolos-tor sajtótermének igazgatója többek között hangsúlyozta,

ennyire fontos, hogy levessük saját szokásainkat és találkozzunk a másik emberrel. Arra kell törekednünk, hogy minden körülményt kihasználjunk a béke érdekében. Ez az elkötelezettség nem fejeződik be a szertartásokkal, tovább folytatódik a kis és nagy tettekben. Ahogy Ferenc pápa mondta: a béke mindenekelőtt a szabad, fegyvertelen szívekben születik meg. Erre példát mutatott, amikor összehívta ezt az imatálálkozót, hogy minél előbb befejeződjön a szíriai tragédia. A vallási vezetők elkötelezték magukat, hogy nap mint nap a békéért munkálkodnak és imádkoznak, amint ezt Assisiben is kifejezték. ■

Naptár az igével

Újdonság karácsonyra

ÁRA: 1500 Ft

KEDVEZMÉNYEK:

10 darabtól: 1300 Ft/db

50 darabtól: 1100 Ft/db

Éljük az Igét 2014-ben is! Kiadónk gyönyörű fotókkal illusztrált, színes, képes, A3-as méretű falinaptárt kínál karácsonyi ajándékként az aktuális hónap Élet Igéjével.

Megrendelhető:

ujvaros.konyv@fokolare.hu e-mail címen, valamint a +36-30-4366635 telefonszámon és személyesen a kiadó budapesti irodájában.

A fotókat készítették:

Aradi Rita,
Ádám Attila,
Marek Trizuljak ■

2014

Családi zsebkönyvek

Fókuszban a párkapcsolat

Az Új Város karácsonyi ajándékkal szeretné meglepni olvasóit! A szokás-
tól eltérően már most eláruljuk, hogy mi lesz a csomagban.

A lap decemberi számához csatolva mellékeljük minden kedves előfizetőnknek a *Párom, édes párom – Házastársi beszélgetések* című zsebkönyvet, amely a családi élet aktuális kérdéseivel foglalkozó sorozatunk első kötete. A zsebkönyvek a „Közösség, Élet, Család - Komplex Együttműködési Program” keretében az Európai Unió támogatásával jelennek meg. Az első kötet tárgyalja a házaspár kommunikációs kultúrájának számos

vonatkozását, foglalkozik a kommunikációs rövidzáratokkal, a más-
sikra való teremtő odafigyeléssel, egymás igazi megértésének feltételeivel, az őszinteséggel, a kritikával, az építő és fejlesztő beszélgetésekkel és más fontos és érdekes témákkal.

Néhány részlet a könyvből

Meghitt beszélgetések

„Az asszonyoknak általában nagy igénye van ilyesmire, a férfiaknak pedig sokszor nehezen szánják rá magukat. Az egyik gyakori hiba ilyenkor az, hogy a felismert jó cél megvalósítása érdeké-

ben megpróbálunk nyomást gyakorolni partnerünkre, addig „rágjuk a fület”, míg be nem adja a derekát. Az így kicsikart beszélgetésekben aztán kevés köszönet van, sokszor éppen ellenkezőleg sülnek el, mint szeretnénk volna. Mit tehetünk akkor mégis, hogy létrejöjjön a mélyebb lelki közösség közöttünk?”

A társalgás dinamikája

„Aki beszél, az ügyeljen arra, hogy ne tartsa magánál túl sokáig a szót. A házastársak közötti egyenlőség abban is megnyilvánul, hogy egy téma megbeszélésénél arányosan váltakozzon egymással az, hogy ki beszél és ki hallgat. Ha megfelelően „körbejártuk” a kérdést, akkor adjuk át a szót társunknak, hogy lehetőséget adjunk neki is a megnyilvánulásra.”

Együttérzés és egyetértés

„Beszélgetési kultúránkban meg kell tanulnunk szétválasztani egymástól a figyelmes, odaadó és együtt érző meghallgatást, a másik gondolatainak a tudomásul vételét a jóváhagyástól és az egyetértéstől. Tudomásul venni egy másik személy gondolatait, lehetőség szerint átélni érzéseit nem feltétlenül azt jelenti, hogy jóvá is hagyjuk azokat vagy egyetértünk velük. Egy házasságban könnyen előfordul, hogy az egyik fél „kapásból” irreálisnak ítéli a másik vágyait, terveit, és attól való féltelmében, hogy a másik túlságosan belelovallja magát a hibásnak tartott elképelésbe, már az első szavaknál közbevág és világossá teszi, hogy halva született ötletnek tartja azokat.” ■

AJÁNDÉKUNK

Azok az olvasók, akik még ebben a naptári évben előfizetnek az Új Város 2014-es számaira, a további hét kötetet is ajándékként kapják. Témáink között szerepel még a házaspár lelki élete, a családi döntéshozatal, a gyermeknevelés, a szexualitás, a házassági válságok kezelése, a családi és a társadalmi környezet kapcsolata.

Dolgozunk a válaszon

Fotó: Luca Fiorani fotóalbumából

Az emberiségnek megoldásokat kell találnia az ökológia egyre súlyosbodó problémáira. Az ember feladata, hogy „uralma alá vonja a földet”, de hogyan? Luca Fioranit, tudományos kutatót és egyetemi oktatót kérdeztük ezzel kapcsolatban.

ÚV: Tanár úr, Ön az EcoOne ökológiai hálózat nemzetközi koordinátora. Miben látja az eredetiségét és újdonságát ennek a munkacsoportnak?

LF: A mai világban az ember és a természet kapcsolatát alapvetően kétféle végletben képzelik el. Egyrészt a természet korlátok nélküli kizsákmányolása jelenik meg – melynek a követői a félreértelmezett Teremtés történetre hivatkoznak –, másrészt a „vissza a fára!” szemlélettel találkozhatunk. Az EcoOne csoport a keresztény természetvédelem gondolatait követve megpróbálja keresni azt, hogy az egység karizmája hogyan gazdagíthatja az ökológia területét. A természetet, az embert és Istent nem lehet egymástól függetlenül szemlélni, az ember a természettel együtt halad a beteljesedés felé, Isten felé, aki folyamatosan fenntartja a teremtett világot. Chiara Lubich így fejezte ki a világról alkotott felfogását: „A földön minden dolog szeretetkapcsolatban van egymással.” Ez a kozmosznak a teljességet tükröző látásmódja. A mostani világban részben már jelen van ez a

Interjúalanyunk Luca Fiorani, az olasz nemzeti energiaügynökség (ENEA) tudományos kutatója, a Tor Vergata és a Lumsa egyetemi oktatója, az EcoOne nemzetközi koordinátora.

harmónia, de még nem teljesen; ennek a kibontakoztatása az emberek feladata is, a munkánkkal adhatjuk a részünket ehhez. Komoly feladat azt megfejtetni, hogy a karizma nyelvezetével kifejezett „szeretetkapcsolatok” mit üzennek a tudományok világába – az adott szakma szabályainak és módszereinek figyelembe vételével. Ehhez a filozófia segítségét vettük igénybe, és kerestünk egy „közvetítő fogalmat”.

ÚV: Pontosítaná ezt? Melyik ez a fogalom?

LF: A kulcsszó itt a *kapcsolatosság*. Ennek segítségével értelmezhetjük a természetben belüli kölcsönhatásokat, az ember és a természet kapcsolatát, az emberek egymás közötti kapcsolatait és az embernek és a természetnek az Istennel való kapcsolatát.

ÚV: Ma sokszor esik szó a fenntartható fejlődésről és arról, hogy szükség lenne ennek a fogalomnak a módosítására. Mi a véleménye erről?

LF: Milyen fokú az a fejlődés, amit a mai kor embere fenn akar tartani? Milyen képet fest magáról az az ember, aki korlátok nélkül fogyaszt? Ahhoz hasonlítható, mint a szervezetünkben egy rákos sejt, amely az egész szervezet ellen dolgozik. A túlzott fogyasztás akkora szintre emelkedett, hogy az élet már nem fenntartható, de ne felejtjük el, hogy lehetőség mindig van a javítására és megoldások kitalálására, és ezt a reményt szeretnénk adni mindenkinek. Az EcoOne nem annyira a környezetvédelemből indul ki, hanem a természet szeretetéből. Ha innen tekintünk a mindennapi életre, könnyen adódnak a konkrét megoldások, pl. a mosógép használata, de mosószóddával. Az igazi fejlődés az lenne, ha egyre többen lennének képesek a szükségleteinket összevetni a másik ember, a másik család, a másik város és a másik ország igényeivel. A mai világ szinte beírta a tudatunkban, hogy egy ország fejlődését egyedül a GDP növekedése mutatja. Egy újfajta szemléletben azonban világosan látszik, hogy a GDP önmagában nem megfelelően tükrözi a fejlődést!

ÚV: Az EcoOne párbeszédet folytat más ökológiai mozgalmakkal, gondolkozókkal is. Vannak érintkezési pontok?

LF: Ezt a szemléletet erősítik olyan szakemberek is, mint

például Serge Latuoché francia közgazdász és filozófus, aki megalkotta a „boldog visszafejlődés” elméletét, mely szerint fel kell számolni a felhalmozásra épülő kapitalizmust és szakítani kell a folyamatos növekedéssel, mert ez jelenlegi formájában nem tartható fent.

Az EcoOne nem a túlzott ember- és fejlődésközpontúsággal foglalkozik, hanem az önmagát ajándékozó embert teszi a középpontba. Az ilyen emberhez társak csatlakoznak, akikkel együtt keresi az alternatív megoldásokat a mai trendek közepette. A nagy történelmi járványok esetén nemcsak az orvosok küzdöttek a betegség legyőzéséért, hanem mindenki. Ez vonatkozik a fent említett problémákra is, melyek kérik összefogásunkat, javaslatainkat és már működő modellek bemutatását. ■

EcoOne

Az **EcoOne** az ökológia és a természetvédelem iránt elkötelezett, a környezettudományok területén dolgozó szakemberek és felelős állampolgárok kezdeményezése, akik egy sokoldalú, a természet- és humántudományok eredményeit integráló szemlélettel közelítenek az égető környezeti kérdésekhez.

Az **EcoOne** fő célkitűzése, hogy korunk társadalmi, technikai és gazdasági fejlettségének szintjén – a különböző kultúrák és vallási hagyományok bölcsességi tanítását integrálva – *újraértelmezze az ember és természet kapcsolatát*, ebből fakadóan növelje a felelősséget és az elkötelezettséget, valamint közös megoldások keresését szorgalmazza nemzetközi szinten.

Az **EcoOne** a Fokoláre Mozgalom szemléletéből és lelkületéből merít és egy egyre szélesebb körben terjedő *párbeszéd* színtere, amelybe minden érdeklődő bekapcsolódhat.

Bővebben:

<http://www.ecoone.org/>

Kapcsolat:

ecoone.hu@gmail.com

KÖRNYEZETROMBOLÁS

Csökkenő sorozat

Smohai Ferenc, programtervező matematikus

A közlekedés, a szállítás környezetrombolásáról önmagában sok szó esik, de a fő okáról nem. Az oka szerintem alapvetően az, hogy a szállítatók, közlekedők nem fizetik meg a szállítás tényleges költségét, hanem annak csak egy töredékét. A többit szétterítik az egész emberiségre, beleértve az utódainkat is, sok generáción át.

Mit nem fizetnek meg?

Az utak, vízi utak rongálását (ebben már van némi előrelépés a használati arányos úthasználati díjak bevezetésének elkezdésével), az utak mentén okozott kárt (épített és természeti környezet, beleértve az óceánokban okozott kárt is), a levegő szennyezésével okozott kárt, az emberek egészségében okozott kárt, a munkanélkülivé vált tömegek életének tönkretételével okozott kárt, amit az összességében csak látszólagosan olcsóbb, távolba telepített termeléssel okoznak. De nem fizetik meg azt a kárt sem, hogy a százmillió évek alatt létrejött olajkincset elfüstöljük pár évtized alatt, aztán már nem lesz, és nem tudjuk felhasználni sokkal fontosabb célokra, amelyek most még esetleg nem is körvonalazódnak.

Ha ezt a kárt például adó formájában meg kellene fizetniük a szállítatóknak, akkor lényegesen csökkenne a szállításra érdemes alapanyagok és termékek köre és az a távolság, ahova még érdemes elszállítani, és ennek következtében a helyben vagy közelben termelt áru válna olcsóbbá, erősödnének a helyi termelést végzők. Így csökkenne a globalizáció káros hatása, mert nem érné meg hatalmas kapacitású gyárakat építeni és üzemeltetni (vagy legalábbis erősen csökkenne azoknak a termékeknek a köre, amelyekre megéri). Ezért több embernek lenne munkája, az olajkincs sokkal tovább tartana, a környezetrombolás lényegesen csökkenne, de a személyi közlekedés is, azon belül pedig az autós közlekedés különösen, mert az egyes embereknek is meg kellene fizetniük a tényleges közlekedési költséget.

Az adókat pedig valamilyen, világ szintű, például az ENSZ hatáskörébe tartozó központi alapba kellene gyűjteni, és az okozott károkat abból helyreállítani, már amennyire lehetséges. Az olajkincs eltűnését nem lehet helyrehozni, de az alternatív, megújuló energiaforrások hasznosításának fejlesztését fel lehetne gyorsítani. ■

MINDENNAPI FILOZÓFIÁNK

Hallgatni a megérzéseinkre

id. Erhardt Gyula, villamosmérnök

Szép őszi az idő, kirándultunk a kékkel jelzett úton. Elágazáshoz érkeztünk, de a jelzést nem láttuk sehol. Elindultunk az egyik irányban, de ott jó darabon nem volt jelzés. Kénytelenek voltunk visszafordulni, és a másik úton aztán megtaláltuk, kissé távolabb ott volt. Megállapítottuk, hogy sejtettük volna a helyes utat, hisz az ment inkább felfelé, a csúcs irányába.

Sokat gondolkoztam azon, vajon miért van az, hogy amikor egy helyzetben több lehetőség adódna, többször a rossz, nem a célravezetőt választjuk. Ezt sok esetben megtapasztaltam. Pedig legtöbbször vannak finom jelek, amik irányíthatnának a jó megoldás felé. De a mai ember csak a biztosra mer támaszkodni, ezért inkább, mondhatni a „biztonság kedvéért” a sejtett jó ellenkezőjét teszi – rosszul. És ennek meg is van a következménye.

Amikor elkezdtem jobban figyelni a megérzéseimre, sejtéseimre, a belső hangra, a lelkiismeretemre, minden jobban sikerült.

A legérdekesebb az volt, amikor nem a sajátomra, hanem a mellettem lévő sejtésére hallgattam, szeretetből.

Kifejezetten így van ez a házasságunkban. Feleségemmel több, mint negyven éve élünk együtt, szeretetben, de nagyon sok mindent máshogy lát, más a véleménye. És mint nő, az én racionális gondolkodásommal szemben neki sokszor csak megmagyarázhatatlan megérzései vannak.

Egyre többször képes voltam hajlani arra, hogy vita helyett az ő megérzései alapján tegyünk meg valamit.

Az elején kicsit bosszantott, ha nem az én logikus véleményem alapján döntöttünk. De olyan sokszor származott ebből valami jó, hogy kezdtem élvezni ennek a játékát, és örömet.

De előfordult az is, hogy a végén nekem lett igazam, kiderült, az lett volna a helyesebb, ha az én véleményem szerint teszünk.

Mivel együtt döntöttünk, nem veszünk ezen sem össze, hanem megbeszéltük, levontuk a tanulságot. Most már mindketten igyekszünk figyelni nem csak a sajátunk, hanem a másikunk megérzéseire, belső hangjára is, és így minden helyzet, ami korábban inkább szembe állított minket, most már össze tud kötni. Még a közös kudarcaink is. ■

Egy találkozás

Sudár Balázs, germanista

Két külföldi kollégánk a hétvégén Budapestre jött szabadságra, és írtak, hogy szeretnének találkozni velünk. A reakció – várhatóan és érthetően – vegyes volt: volt aki beszólt egyet és nem jön velünk, volt aki összeszorította a fogát és jön, és volt aki még lelkesedett is érte.

Totál megértem, ha valaki azt mondja, hogy a munkaidőn kívül nem foglalkozik munkával, semmi köze a céghez. Különben is mindkét kolléga elég nehéz eset. Tény. Ugyanakkor elgondolkodtam azon, hogy nem lesz-e hasznunkra egy ilyen találkozás? Szerintem a kollégák sem azért akarnak találkozni, mert olyan jó fejek vagyunk.

Sok mindenki másnak és nekem személy szerint is az a tapasztalatom, hogy más a kommunikáció, a dolgok elintézési módja olyasvalakivel, akit ismersz. Tudom, hogy egy ismerősnek megteszek olyasmit is, amivel egy ismeretlent lepattintok, és másoktól is ezt tapasztalom, ha nekem van szükségem valamire.

Nem hiszem hogy ez (csak) érdekből történne így. Inkább arról van szó, hogy az emberi kapcsolatok számítanak annyit, hogy egyszerűen inkább embernek, „valódi” embernek tekintjük azt, akit személy szerint ismerünk, és nem csak egy fénykép a chatablak sarkában. Az ember ugyanis „kapcsolatfüggő” (de nem pszichológiai értelemben), ezért egy-egy személyes találkozás nagyban elő tudja mozdítani a közös munkát is.

Persze, a cégek ezt felmérhetnék és tehetnének érte. Mert nem egy esetben például napokkal sikerült meggyorsítanom egy-egy munkafolyamatot csak azért, mert személyesen ismertem valakit, aki segíteni tudott, amikor a felelős kolléga nem volt elérhető. Ráadásul ezt az ismeretség miatt a szokásosnál jóval rövidebb határidővel is vállalta. De ez ugye nehezen fordítható le konkrét dollárösszegre, így a cégek inkább nem foglalkoznak vele, nem költenek rá. A kollégák meg, ha úgy gondolják, hogy a saját komfortosabb munkájuk érdekében jó, akkor megoldják, akár saját zsebből.

De mint látjuk: megoldják, mert a személyes kapcsolat lételemünk. ■

Fotó: Sudár Balázs

Fotó: Papp Csábor

A környezetet a közlekedés is veszélyezteti, de már vannak jó válaszok.

Jobbra vagy balra: ha figyelünk a megérzéseinkre, a lelkiismeretre, minden jobban sikerül.

A munkahelyen is a személyes kapcsolatok jelentik a garanciát a gördülékeny ügyintézéshez.

AMIT A CIGÁNYOKTÓL TANULTAM

Tavalyi nyitása óta a *Szegedi Roma Szakkollégiumban* dolgozom és elkezdtem azon gondolkodni, hogy milyen hatással vannak rám és másokra cigány testvéreim, hogy hagyjuk-e magunkat megváltoztatni általuk. Sokszor megtapasztaltam például, hogy kimondják véleményüket, akkor is, ha az kellemetlen, és nem rejtik véka alá az érzéseiket.

HA TUDNÁNK IGAZÁN TALÁLKOZNI EGYMÁSSAL, HA HAGYNÁNK, HOGY A CIGÁNYOK KULTÚRÁJUKKAL GAZDAGÍTSANAK MINKET, NYITOTTABB SZÍVŰ NÉPPÉ VÁLNÁNK.

A Szegedi Keresztény Roma Szakkollégium közössége: cigányok és nem cigányok, nevelők és hallgatók.

Azokat faggatom, akiknek már több tapasztalatuk van erről. *Hofher József* jezsuita atya a budapesti Jezsuita Roma Szakkollégium lelki vezetője, aki jó két évtizede törődik intenzíven romákkal:

„A jelenben élnek, ezért több örömet élnek át! Láthatnám ezt nehézségnek is, de sokkal inkább hiteles, emberi, keresztényi hozzáállásnak tapasztalom. Sokszor megcsodáltam vendégszeretetüket és életszeretetüket és azt, hogy mennyire mélyen együtt éreznek betegeikkel, fogyatékos testvéreikkel. Nem hagyják magukra őket. Megtanultam tőlük a nagylelkűséget is, bár követni még nem tudom.”

Két kolléganőm, *Botházy Kata* német tanár és *Szombathelyi Nóra* kommunikációs munkatárs hasonló értékeket fedeztek fel munkájuk, találkozásaik alkalmával: „Megtapasztaltuk érzelmeiket: Szenvedélyt, szeretetet, barátságot, odaadást, és mindezek ellenkezőjét is. Amit éreznek, azt nagyon érzik, nem árnyaltan, nem félig-meddig, hanem tiszta szívből. És ami a tanulás ebből: a viselkedésük is ennek megfelelő! Sosem játsszák meg magukat. Ha egy cigány téged szeret, akkor úgy is viselkedik, mint aki szeret. Lehet, hogy csak időleges ez az állapot, de az adott helyzetben minden érzelmet óriási hőfokon képesek érezni és átadni. Ha a cigány elfogad téged (ritka eset, hogy a nem cigányokat teljesen elfogadják), akkor ad az ételéből, italából, és számíthat rád a továbbiakban. Testvére vagy. Nem csak felszínesen. Mi magyarok elmondhatjuk ezt magunkról? Összetartást éltünk meg velük. Példáértékű, ahogy a cigányok segítik egymást. Ha rossz, ha jó az ügy, amiért

ki kell állni, mindenképpen pártját fogják egymásnak (még akkor is, ha egyébként nincsenek jóban!).

Lenyűgözött sokszor, ahogy a gyerekek az érdekeiket érvényesítették és védtek egymást: ha valaki zűrbe keveredett, egy pillanat alatt minimum tízen sereglettek köré „szemtanúnak”, és bizonyították az alany ártatlanságát vagy adott esetben éppen a vétkességét. Tanulhatunk tőlük, ha megfigyeljük a rokoni kapcsolataikat: szűk és tág családon belül is „nevelik” az idősebbek a fiatalabbakat (hogy felelősen vagy felelőtlenül, az megítélés kérdése, de kik vagyunk mi, hogy megítéljük őket...); az biztos, hogy nemigen látni cigány hajléktalant vagy kidobott cigány kisbabát...”

Vallásosságukból és kultúrájukból is sokat tanulhatunk. *Hofher József* így fogalmaz: „Istennel való kapcsolatukban sokkal oldottabbak, mint a többségiek. Megtanultam új szemmel nézni a liturgiát, amióta szoros kapcsolatban vagyok velük. Megerősítettek abban is, hogy mennyire fontos, hogy tudjunk ünnepelni. Minden alkalmat megragadnak arra, hogy ünnepeljenek, így képesek megtörni a hétköznapi monotonitását és megszentelik a közösségi együttléteket. Ez segíti őket a nehézségekből való kilábalásban is.”

Botházy Kata: „Azokat a cigányokat, akiket ismerek, pici gyerekkoruk óta hitben nevelik. Tudnak Istenről, Jézusról, (leginkább Szűz Máriáról), mi az áhítat, az imádság, nem kell nekik

külön megtanítani. Persze kell a tanítás, de mekkora előny ez már egy átlag magyar nem hívő családhoz képest, hogy a gyermek hitbe születik bele?!

Szeretik nagyon a nyelvüket, kultúrájukat közvetíteni, cigányságuknak cigány nyelven hangot adni, érzelmekben gazdag lelkivilágukat muzsikával és tánccal kifejezni, éreztetni, hogy ők erre büszkék. Amikor a cigány húzza, vagy akár Nótár Mary playbackel, annak ereje és tüze van, benne van minden dallamban a vigalom, a felszabadultság és ugyanakkor a sok száz éves üldöztetés hangja, fájdalma.”

József atya elgondolkodva fűzi hozzá: „A velük való együttlét során megtanultam, hogy ne csak a középosztályhoz tartozó állampolgárok szemével nézzem az életet, a társadalmat. Megtanultam, hogy lassúnak kell lennem az ítélkezés területén, de sokkal készségesebbnek a segítségben. Végül megtanítanak a hálaadásra. Mikor őket látom, hallom, hálát adok Istennek és megcsodálom, hogy milyen sokszínű és gazdag az emberek családja és kultúrája és mennyivel gazdagabbak vagyunk mi magyarok is a cigányság által!” ■

Fotó: Szombathelyi Nóra (2)

A szegényes élet nem akadályozta meg, hogy kialakuljon a hétköznapi teendők között a kölcsönösség, a kölcsönös szeretet.

megsegítette, hogy megszabadulhas-
sanak az uzsorakamatuktól. Most,
hogy elvitte az utolsó részletet, rö-
gön hozta hálája jeléül a gyertyákat.
A természet szeretete és a természe-
tesség is sokkal erősebb számukra,
mint nekünk, jobb körülmények kö-
zött élő embereknek. Ez azzal is jár,
hogy kertelés nélkül kimondják vé-
leményüket, nem gondolkodva azon,
ki mit gondol róluk, és milyen kö-
vetkezményei lehetnek. A pályázati
program során főzési tanácsadáso-
kat is kaphattak. Ott megmondták,
ami nekik nem ízlett és kipróbálták
azokat az ételeket, amik ízlettek és
volt hozzávalójuk. Ilyen volt a rán-
tott karfiol, amit az egyik nap közö-
sen főztünk meg és másnap, amikor
elmentem hozzájuk, azt készítettek
el és vártak vele, hogy közösen fo-
gyasszuk el. Ez egy nagy tiszteletet
is jelentett számomra. Azt a kicsit,
amivel rendelkeztek, megosztották
velem.

Hűségük és ragaszkodásuk is megle-
pő és követendő. Évek hosszú során
jönnek, ha szükséges segíteni, és azt
is tudják, hogy ránk is számíthatnak.
Férjem édesanyja halálakor a teme-
tően elsőnek érkeztek a rossz idő
ellenére, és végig várták a szertartást,
megadva tiszteletüket. Az összetar-
tozás és család szeretete tükröződik
számomra, amikor az unoka szü-
letésére várva a család több tagja
elment az Alföldre dolgozni, hogy
a baba érkezésére beszerezhessék a
legszükségesebbeket. Nekem sok
erőt adott és folyamatosan ad a saját
családomban megélt problémáink
elviselésében azoknak az értékeknek
a meg tapasztalása, amit akkor éltem
meg, amikor velük voltam.

Holy Vincéné

Szegények és elhagyatottak

Már gyermekként megtanultam,
hogy nem saját érdemünk és
választásunk, hogy hová szü-
lettünk, és azt is, hogy a rá-
szorulón mindig segítenünk kell. Ez
végig bennem élt életem során.

A 90-es években családuk megis-
merkedett a fokoláre lelkiségével,
mely a szeretet egy magasabb iskolá-
jába vezetett bennünket.

2004-ben váratlanul nyugdíjba
mentem. Nem tudtam hirtelen mit
kezdjek a nagy szabadsággal, Isten-
nek ajánlottam ezt a helyzetet, kér-
tem küldjön oda, ahol a legnagyobb
szükség van rám. Így jutottam egy
pályázat kapcsán városunk legsze-
gényebb, legelhagyatottabb részére,
ahol cigány családok látogatására
kértek fel, amitől egy kicsit féltem,
mert teljesen új helyzetben találtam
magamat.

Az első látogatások során, amikor
megéreztek a gyermekeik iránti

szeretetem, én is megtapasztaltam,
hogy elfogadnak. Nevelésüknél igye-
keztem egy-egy programkezés előtt
korábban érkezni a családokhoz,
hogy tudjak segíteni a gyermekek
öltöztetésében és a programokra
való eljutásban. Ahogy jobban meg-
ismertük egymást, mind több dolog
fogott meg életükből.

Az egyik és talán legelső, hogy a gyer-
mekeikért szinte mindenre képesek.
Náluk a gyermek a legfontosabb.
Nem hallottam köztük abortuszról.
Vállalják nehéz anyagi helyzetük és
rossz lakásviszonyok közt is a több
gyermeket. Nem fontolgatják, hogy
miből telik majd, mi lesz később.
Nagyon erős a gondviselésbe vetett
hitük. Bízunk abban, aki adta a
gyermeket, segíti is őket abban, hogy
a napi betevő falatot megkaphassák.
Egyik alkalommal egy anyuka sza-
ladt hozzám, hogy átadhasson pár
gyertyát hálából a Szűzanyának, aki

**Bármit is
csinálunk, a
körülöttünk
élők
Krisztussal
találkozhatnak**

Foto: Kovács Csaba

Tettekkel szeretni

Elég sok szó esik arról, hogy a keresztényeknek kötelességük tanúságot tenni a társadalomban. Ez gyakorlatilag azt jelenti, hogy a világ, miközben látja, ahogyan a keresztény beszél, cselekszik, ír, szenved vagy örül, megérti, ki is Krisztus. Ennek feltétele az, ha az a keresztény mindenben úgy cselekszik, hogy Krisztuson keresztül Istent dicsőíti meg. Mindez annyira nehéz, hogy utópiának is tűnhet. Ezzel szemben, mivel maga Krisztus kérte ezt a keresztényektől, ezért lehetséges. Ő lehetségesnek tartotta ezt, és ezt kéri minden kereszténytől, akik tökéletesek vagyunk itt a földön, mint ahogy a mi Atyánk a mennyben: nem kevesebbről van szó!

Korunkban erre a tanúságtételre elsősorban a szociális szférában, a gazdasági és a politikai életben van szükség, mert leginkább ezeken a területeken tagadják Isten létét és materialista ideológiákkal, fékezhetetlen egoizmussal, demagóg visszaélésekkel elárulják az evangéliumot. A keresztény feladata, hogy megtisztítsa ezeket a területeket úgy, hogy tiszta életével munkálkodik, azzal a szabadsággal, amivel erkölcsait megtartja és önmaga feláldozásával. A társadalomban meglévő rossz gyógyításának legbiztosabb módja az, ha törődünk a lelkiismeretünkben élő társadalmi jóval és ezt megerősítjük szavainkkal, tetteinkkel, szavazatunkkal, otthon, az irodában, a műhelyben, felelős döntéseinkkel és azok megvalósításával. Bármit is csinálunk, akkor is ha eszünk vagy iszunk, tegyük ezt Isten dicsőségére. A kételkedő, hitetlen és gyanakvó emberek megtérnek, ha felismerik a keresztényekben Krisztust.

Parola di vita

Società Editrice Internazionale 1954

Fordította: Tóth Pál

KI A TESTVÉR?

A Szentlélek működik a nem keresztények között is. Örömmel és tisztelettel ismerjük fel az Ige bennük elhintett magvait. Dolgozzunk együtt velük a békéért, az igazságért, a szabadságért, és a vallásért.

A Mozgalom világban való elterjedtsége következtében régóta kapcsolatban vagyunk számos nem kereszténnyel, bár csak röviddel ezelőtt fordult különös figyelem a hívók e mérhetetlen tömegei felé, akiknek száma 1965-ben körülbelül másfél milliárd volt.

Milyen magatartást tanúsítottunk ezekkel a testvérekkel szemben?

Szerettük őket. A szeretet pedig a világosság forrása volt számunkra, amely által megtudtuk, hogy miként közeledjünk hozzájuk. A szeretet arra ösztönzi a keresztényeket, hogy elsőként szeressenek, és ez arra indított bennünket, hogy érdeklődjünk mindaz iránt, ami ezekre a testvérekre vonatkozik: családi gondjaik, munkájuk, tanulásuk, társadalmi és lelki életük iránt, és így tovább, egészen a vallási alapelveikig.

Természetesen ez a fajta szeretet – amely egyszerű emberi barátságnak tűnhet, holott természetfölötti indítékok sugallják – ad és megbízik, ajándékozik és elajándékozza önmagát. Ennek következtében ezek a testvéreink szintén megismerték mindazt, ami velünk kapcsolatos, kezdve a legkisebb dolgoktól egészen a legnagyobbig, az ideálig, amely eltölt bennünket: Krisztusig. Ez pontosan azért volt lehetséges, és azért lehetséges ma is, és lesz lehetséges mindig, mert a szeretettel kezdtük, és általa fedeztük fel e testvérek vallásos gondolkodásában az evangéliumi igazság szikráit: felfedeztük életükben az áldozattal és a mások iránti szeretettel teljes cselekedeteket, és az egészséges, egyetemesen elfogadható alapelveket. Ily módon jött létre a hitünkkel és keresztény életünkkel való őszinte és békés szembenézés lehetősége. Ily módon jött létre ezeknek a testvéreinknek közvetett evangelizálása, akik elfogadják a párbeszédet a szeretet és a tettek síkján, és

ezt követően a hitbeli igazságokról való párbeszédet is. Ily módon született meg az az általános igény, hogy vegyük komolyan és éljük azt, ami már egyesít bennünket, s ezáltal járuljunk hozzá a világnak a vallás által való jobbá tételéhez. (...)

A II. Vatikáni Zsinat és a nem keresztények
Nézzük most meg, mit tanít az Egyház, és főként a II. Vatikáni Zsinat a más vallások híveiről, és arról, hogy a keresztényeknek milyen kapcsolatban kell lenniük velük.

A II. Vatikáni Zsinat tudja, hogy a „Szentlélek működött a világban már azelőtt, mielőtt Krisztus megdicsőült” (Ad Gentes 4, röv. AG - Határozat az Egyház missziós tevékenységéről), és hiszi, hogy ugyanaz a Szentlélek működik ma: a nem keresztények között is. Ezért „a katolikus Egyház semmit sem vet el abból, ami ezekben a vallásokban igaz és szent” (NA 2).

A Zsinat elismeri, hogy „az igazságnak és a kegyelemnek” számos eleme megtalálható a nem keresztényeknél, „Isten titokzatos jelenléte által” (AG 9); elfogadja, hogy vallásaikban gyakran „felcsillan egy-egy sugara annak az igazságnak, amely megvilágosít minden embert” (Nostra Aetate 2, röv. NA-Nyilatkozat az Egyház és a nem keresztény vallások viszonyáról), és „az Ige magvairól” beszél, amelyek bennük (a nem keresztényekben) rejtőznek” (AG 11). (...)

Mindazok a lelki és vallási javak, amelyek megtalálhatók egyrészt a nem keresztényekben, másrészt szeretéseikben és kultúrájukban, „a gondviselő Isten jóságos intézkedéséből olykor az igaz Istenhez vezető nevelőnek vagy az evangéliumra való előkészületnek tekinthetők” (AG 3).

Mivel azonban – folytatja a Zsinat – „a Gonosztól rászedett emberek gyakran belevesznek okoskodásukba,

Kapcsolatra, őszinte és türelmes párbeszédre van szükség

Fotó: CN

Isten igazságát hamissággal cserélték fel, mert inkább szolgáltak a teremtményeknek, mint a Teremtőnek” (vö. Lumen Gentium 16, röv. LG - Dogmatikai konstitúció az Egyházzal), nagy szükség van az Egyház jelenlétére. Valóban „bármilyen igazság vagy kegyelem található a pogány népeknél, a missziós tevékenység megszabadítja ezeket a hozzátapadó bűnök fertőzősétől, és visszaadja azt Alkotójának, Krisztusnak (...)” (AG 9).

Ezért a keresztények magatartásában is szükség van az okosságra és a helyes megkülönböztetés képességeire (vö. NA 2).

A keresztények magatartása a nem keresztények iránt A II. Vatikáni Zsinat nagyon kihangsúlyozza, hogyan kell viselkedniük a keresztényeknek a nem keresztényekkel. Bátorítja őket, hogy „örömmel és tisztelettel ismerjék fel az Ige bennük elhintett magvait; hogy „(...) „ismerjék meg az embereket, akik között élnek, építsék ki a kapcsolatot velük, hogy azok őszinte és türelmes párbeszédükből tanulják meg, milyen kincseket osztott ki a népeknek a bőkezű Isten. Így kezdenek egyúttal ezeket a kincseket az evangélium fényével megvilágítani (...)” (AG 11).

Buzdít arra is, hogy Isten szavának kifejtését alkal-

mazzák a különböző népek szokásaihoz, gondolatvilágához és kultúrájához, és mozdítsák elő „a teológiai kutatást”, természetesen elkerülve „mindenféle szinkretizmust”, mely mindent egybeötvöz „és hamis partikularizmust” (AG 22). (...)

A Zsinat végül felhívja a keresztényeket, hogy működjenek együtt a nem keresztényekkel a békéért, az igazságért, a szabadságért, és a vallásért. Ugyanis, a Lumen Gentium (az Egyházzal szóló konstitúció) világosan állítja: „(...) akik még nem fogadták el az evangéliumot, különféle fokozatokban rendelődnek Isten népéhez. Elsőként az a nép, amely a szövetségeket és az ígéreteket kapta, és amelyből Krisztus test szerint származik (...). De azokra is kiterjed Isten üdvözítő szándéka, akik elismerik a Teremtőt; mint a muzulmánok, „köztük elsősorban a muszlimokra (...). Az igazi Isten azoktól sincs távol, akik homályos képekben keresik az ismeretlen Istent, minthogy Ő ad mindennek életet (...) és mint Üdvözítő akarja, hogy minden ember üdvözüljön (vö. 1Tim 2,4).” (LG 16).

CHIARA LUBICH: Jézus a testvérben

Új Város 2013

Fordította: Tomka Ferenc

Az új ember életprogramja

***„Legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesek,
és bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek
Krisztusban!” (Ef 4,32)***

Konkrét és lényegre törő ez az életprogram. Önmagában is elég lenne ahhoz, hogy másfajta, testvéribb, szolidárisabb társadalmat építhesünk. A kis-ázsiai keresztényeknek javasolt átfogó terv része ez. Az ottani közösségekben megszületett a béke a világ népeit képviselő két csoport, a zsidók és a pogányok között, akik addig megosztottságban éltek.

A Krisztus által nekünk ajándékozott egységet mindig elevenen kell tartanunk, és le kell fordítanunk olyan konkrét társadalmi viselkedésformákra, amelyeket teljes mértékben a kölcsönös szeretet határoz meg. Innen kapjuk az ötleteket, hogyan is alakítsuk kapcsolatainkat:

„Legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesek, és bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban!”

A jóindulat azt jelenti, hogy a másik javát akarjuk. „Egygyé válunk” a másikkal, önmagunktól teljesen üresen közeledünk hozzá, félretesszük az érdekeinket, az ötleteinket, az előítéleteket, amelyek elhomályosítják a látásunkat. Mindezt azért, hogy így magunkra vehessük felebarátunk minden terhét, gondját, fájdalmát, és osztozni tudjunk az örömeiben.

Azt jelenti, hogy behatolunk a szívébe annak, akivel találkozunk, hogy megértsük gondolkodásmódját, kultúráját, hagyományait, és valamiképpen magunkévá tegyük azokat. Próbáljuk igazán megérteni, hogy mire is van szüksége, és felfedezni azokat az értékeket, amelyeket Isten minden egyes emberi szívbe elültetett. Mindez röviden azt fejezi ki, hogy a körülöttünk lévőkért élünk. A könyörületességen azt értjük, hogy el akarjuk fogadni a másikat olyannak, amilyen. Nem amilyennek mi szeretnénk, más jellemvonásokkal, a miénkkal egyező politikai nézetekkel és vallási meggyőződéssel, a nekünk annyira szemet szűrő hibái vagy szokásai nélkül. Nem! Ki kell tágítani a szívünket, hogy képes legyen befogadni mindenkit, különbözőségével, korlátaival és ügyetlenségével együtt.

A megbocsátás abban áll, hogy a másikat mindig újnak látjuk. A legszebb, a leginkább meghitt kapcsolatokban – a családban, az iskolában, a munkahelyen – is van bőven súrlódás, nézeteltérés, ütközés. Végül már nem is szólunk egymáshoz, kerüljük a találkozást. Időnként pedig valóságos gyűlölet verhet gyökeret a szívünkben az iránt, aki másként gondolkodik. Komoly és áldozatos odafigyelést kíván tőlünk, hogy mindenkire úgy tekintsünk nap mint nap, mintha nem ismernénk, mintha egészen új ember lenne. Hogy egyáltalán ne emlékezzünk a sértésekre, inkább

Komoly odafigyelést kíván a jóindulat, a szeretet

borítsunk be mindent szeretettel, szívből megbocsátva, mint Isten, aki megbocsát és elfelejt.

Az vezet igazi békére és egységre, ha jóindulatot, könyörületességet, megbocsátást nemcsak egyénileg gyakorolunk, de együtt is, a kölcsönösségben.

Ahogy a paraszat időnként meg kell mozgatni a kandallóban, hogy be ne borítsa a hamu, ugyanúgy időről időre fel kell éleszteni a kölcsönös szeretetet, és megújítani a kapcsolatainkat mindenkivel, letisztítani róla a közömbösség, a fásultság, az önzés hamuját.

„Legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesek, és bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban!”

Ennek a magatartásnak tényekben, konkrét cselekedetekben kell megnyilvánulnia.

Jézus is úgy mutatta meg, mi a szeretet, hogy meggyógyította a betegeket, jóllakatta a tömegeket, halottakat támasztott fel, megmosta tanítványai lábát. Tettek és tettek: ez a szeretet.

Emlékszem egy afrikai családjára. Átélté, hogy kislánya, Rosangela elveszítette az egyik szemét, mert egy agresszív fiú nádszállal megsebezte, és aztán még ki

is csúfolta. A fiú szülei nem kértek bocsánatot, és ez a hallgatás, a kapcsolat hiánya keserűséggel töltötte el az anyát. „Ne bánkódj – mondta neki Rosangela, aki már megbocsátott –, szerencsére a másik szememmel látok!” Később Rosangela édesanyja mesélte: „Egy reggel a kisfiú édesanyja értem küldött, hogy menjek át segíteni, mert rosszul érzi magát. Az első reakcióm ez volt: Na, szép! Most hozzám jön segítségért, pedig van más szomszédjuk is! Pont hozzám, azok után, amit a fia velünk művelt!

A következő pillanatban viszont az jutott eszembe, hogy a szeretetnek semmi nem állhat az útjába. Sietve átmentem hozzájuk. Az anyuka nyitotta ki az ajtót, és ájultan zuhant karjaimba. Kórházba vittem, s mellette maradtam, míg az orvosok gondjukba nem vették. Egy hét múlva, ahogy hazakerült, eljött hozzánk és mindent megköszönt. Nagy szeretettel fogadtam, sikerült teljesen meg is bocsátanom. Azóta már helyreállt a kapcsolat köztünk, sőt, egészen megújult.”

A mi napjainkat is kitöltheti a szeretetünket kifejező konkrét, találékony és alázatos szolgálat. Látni fogjuk, ahogy a testvériség és a béke növekszik majd körülöttünk. ■

Megjelent: *Új Város*, 2006/7-8

Színfoltok 72 óra alatt

A szegedi fiatalok lelkes csapata maradandó vidámságot vitt fel a gyermekkorház falaira.

Hatodik alkalommal került megrendezésre 2013 októberében a 72 óra kompromisszum nélkül nevet viselő ökumenikus önkéntes program Magyarországon. Az évek során felhalmozódott tapasztalat és a megyei vagy területi koordinátorok munkájának köszönhetően az akció egyre népszerűbb. A mostani alka-

lom egyik különlegessége Szegeden a helyszín és maga az ötlet. Az jutott eszébe Aradi Rita rajzszakos tanárnak, hogy vidám és eredeti figurákkal színezzék ki egy olyan kórházi osztály falait, ahol különböző korú gyermekeket ápolnak. Ennek a megvalósításában és kivitelezésében nem maradt egyedül. Egy jó csapat fiatal csatlakozott hozzá.

A szervezőket kérdezem az előkészületekről. Rita, tőled született ez az elképzelés, igaz? Hogyan foglalnád össze a felkészülést?

„Szeptemberben részt vettem egy neveléssel foglalkozó nemzetközi kongresszuson. Ott hallottam az egyiptomi fiatalok tapasztalatát, akik béke témájú falfestményeket készítettek. Innen merítettem az ötletet: más formában, de mi is megvalósíthatnánk ezt Magyarországon. Viszonylag gördülékenyen ment, érezni lehetett, hogy mindenki örül ennek a kezdeményezésnek. Persze a háttérben is zajlottak az események, a főorvos engedélyétől a rádióriporton keresztül, a 72 óra szervezőjével való egyeztetésen át, a szponzorok kereséséig, hogy csak néhányat emeljek ki, de éreztem, hogy közösen visszük ezt a munkát. Már az említett emberekkel való kapcsolat miatt is „megérté” ez az akció, mert közben lehetett mesélni a tevékenység okáról és céljáról.

A gyermekkorházi falfestés terve sokakat lázba hozott. A fiatalok boldogok voltak, hogy beteg gyermekeknek örömet szerezhetnek. Többen meghívták ismerőseiket, barátait, akik jelezték, hogy máskor is szívesen részt vesznek egy ilyen programon. A beteg gyerekeken túl, az ápolók, orvosok, szülők is örültek az alakuló figurák láttán.

Két cég szponzorálásának köszönhetjük a falfestéket és az eszközöket, az egyik a szegedi Printker Office Land Zrt., a másik pedig egy festékgyár.

Fotó: Aradi Rita (7)

Egy anyuka palacsintával lepett meg minket, egy másik anyuka pedig angolra fordított az egyik résztvevőnek, aki török és Szegeden jár egyetemre.

Gellért, te nem először vagy jelen ilyen eseményen. Mit szóltál hozzá? „Sokkal jobb volt, mint ahogy elképzeltem. Az elején húztam a szám, de igazából tetszett. Furcsa volt, hogy kórház falára festünk, a gyerekek ott szaladgáltak, de jó volt. Kreatív teremtés vagyok, szeretek festeni, és jól jött, hogy segíthetek.”

Bori, te viszont először vagy itt, és hívtál másokat is az egyetemről, ahol tanulsz.

„Igen, három lánnyal érkeztem, akiknek szintén tetszett az ötlet. Alig vártam, hogy elinduljunk, siettettem a többieket. Szeretek festegetni. A gyerekek a szüleikkel járkáltak a folyosón és mutogatták a képeket. Mondták, hogy milyen szépek lesznek. Jövök más programokra is. Pont ilyeneket kerestem.”

Ditti, mi vonzott, hogy beállj a csapatba?

„Eleve az ötlet nagyon tetszett. Élvez-

tem közben is. Jobban tetszett, mint az eddigi programok, például kórház vagy idősok látogatása. Azok is jók voltak, de ez különösebb. Jó, hogy bárki jöhet.” ■

További információ:
www.teens4unity.hu

Két vajdasági rajzszakos hallgató, Dóri és Réka is segítettek a munkában, a húsz magyar 13-25 év közötti fiatallal együttműködve.

A RAJZOK SZERZŐJE

Külön köszönetet illeti Walter Kostnert, a GB és W rajzfigurák alkotóját, aki hozzájárult, hogy képeivel díszítsék ki a kórház folyosóit.

www.gjbidoppiaw.net

Az elveszett századik

Már évek óta bekapcsolódunk a *Nyitott templomok éjszakája* programba. Jó ki-nyitni a templomot azok előtt is, akik egyébként nem igazán jönnek közénk. Próbálunk olyan irodalmi, zenés, művészeti programokat szervezni, ami bevonzza az embereket. Így volt ez idén is. Annyiban volt más a helyzet, hogy most egy fiatal pap érkezett mellém munkatársnak. Egy kicsit izgultam, mit fog szólni, mennyien leszünk, hogy fog sikerülni. Láttam a készülődést, láttam, hogy próbálunk alternatív programokat előkészíteni azok számára is, akik nem

gyakorolják vallásukat. Érdeklődött, hogy hányan lesznek. Egy kicsit félve mondtam, hogy nem tudom. A lelkem mélyén biztos voltam abban, hogy nem a számok a fontosak, hanem az, hogy elinduljunk, hogy szeretetből tegyük azt, amit teszünk. Azon a hétfőn az elveszett bárányról szólt az evangélium, arról, hogy Jézus elindul megkeresni az elveszett 100. bárányt. Úgy tűnt nekem, hogy Isten ezt kéri tőlem, elégedjek meg egy emberrel is, ha eljön. És eljött. Az esti hangverseny után, amin hála Istennek sokan részt vettek, odajött

hozzám egy zenész és azt mondta: „Nagyon régóta szeretnék magával beszélni, de nem volt alkalmam. Már régen érlelődött bennem, de ma elhatározásra jutottam: évtizedek után szeretnék meggyóni.”

Hála volt a szívemben. A nyitott templomok éjszakája működik. Az új evangelizációnak egyik esz-köze. Eddig minden évben volt valaki, akit Isten küldött közénk, illetve aki megtalálta közöttünk Istent.

FIATALOK ÉS INNOVÁCIÓ

Maria Rosa Pagliari

Haladunk a szétszórtság felé

Biztosak vagyunk abban, hogy a számítógép használatával okosabbak lesznek a fiatalok?

Számos kutató teszi fel ezt a kérdést. Nincs szoros összefüggés a számítógép használatából eredő veszélyeztetettség és a felszínes ismeretszerzés között. A média új vívmányaihoz pozitívan kell hozzáállnunk, mert az új ismeretek mindig is hozzátartoztak az ember életéhez. A probléma inkább ott jelentkezik, hogy hogyan tudjuk kezelni az innovációt. A választ a kutatók így fogalmazzák meg: digitális bölcsességgel. Ismert tény, hogy az emberi koncentráció párhuzamo-

san csökken a számítógép előtt töltött órákkal. Nem tudunk ellenállni annak a kísértésnek, hogy megnézzük postánkat, miközben írunk valamit vagy még az is előfordul, hogy sétáláskor tesszük ezt. Tanulás közben minden további nélkül megírjuk hozzászólásunkat a facebookon. Mindezek nagymértékben csökkentik koncentrációnkat, „elősegítik” a szétszórtságot és a tudás morzsáinak gyors megszerzését, a figyelem lan-kadását, még az emlékezőképességünkre is káros hatással van.

Jóval korábban, még a Google előtt Seneca azt mondta, hogy ha mindenütt jelen vagyunk, sehol sem vagyunk jelen. A világhálón megjelenő tudás információkkal kapcsolatban meg kell állapítunk, hogy képtelenség azokat valamilyen egységes képbe foglalni, inkább elbizonytalanítanak. Felületesen navigálunk az egyik honlapról a másikra. Nem tartjuk tiszteletben ezzel az értelmünket, képzeletünket és kreatív képességeinket, mert a számítógép végül is egy gép, mely szabályozza és szabványosítja az értelmi és a munkavégzési folyamatokat, hasonlóan a futószalagnál dolgozó emberek esetéhez. Ennek tudatában kell lennünk saját magunk és gyermekeink tekintetében.

Forrás: CN 2013/19
Fordító: Tóth Judit

Valami történt

Londonban, egy kórházban dolgozom, vannak betegek, akik meggyógyulnak, vannak, akik meghalnak és ebben nincs semmi különös, de nemrég történt valami, ami sok mindent megváltoztatott bennem.

Aznap nagyon nehezen indult a munka, két szabadnap után amúgy is nehéz visszarázódni, de akkor már korán reggel felbosszantottak és alig vártam, hogy végre egyedül legyek a saját gondolataimmal. Az emeleten, ahol dolgozom, vannak zárt szobák és három nyitott terem, ahol csak függönyök választják el a betegeket. Az egyik sarok, viszonylag csendes hely, olyan beteg részére van fenntartva, aki

– ahogy a nővérek mondják – „félúton” van, nem tudnak rajta segíteni. Rendszerint csak órákat töltenek ott, maximum egy napot, elbúcsúzik a család és vége.

Amikor beértem reggel, láttam, hogy ugyanaz a férfi fekszik ott, akit néhány napja hoztak be. 50-60 év körüli volt, az arca eltorzult a fájdalomtól, testét megette a rák. Két napja haldoklott, riadtan, kábultan a fájdalomcsillapítóktól. Felesége, nővére és három fia virrasztott mellette. Az asszony néha kétségbeesve segítséget kért, mert nem bírta nézni, ahogy a férje szenved, de az orvosok és a nővérek tanácstalanul álltak. Az egyik Fülöp-szigeteki származású nővér végül hívott egy papot. A kórház katolikus papját. A család nem volt vallásos, ezért a pap tapintatosan kérdezte meg, hogy segíthet-e. Az asszony csak bólintott.

Ez a szint mindig nagyon zsúfolt, látogatók jönnek-mennek, orvosok, terapeuták, nővérek futkosnak, teszik a dolgukat, de amikor a pap odafordult a beteghez és elkezdett imádkozni, valahogy mindenki megállt. A másodperc töredéke alatt, az a 20-25 ember, aki jelen volt, a férfi családja, a doktorok, nővérek, betegek, látogatók,

takarítók, beteghordók, vallástól és nemzetiségtől függetlenül, fejet hajtottak és a saját nyelvükön imádkozni kezdtek. Az angol, spanyol, portugál, filipin, román, ukrán, bolgár, nigériai, görög, magyar és még számtalan nyelven megszólított Mindenható meghallgatta a könyörgést. A férfi magához tért, és amikor a pap keresztet rajzolt a homlokára elmosolyodott, valamit suttogott és néhány pillanattal később, végtelen nyugalommal az arcán, elment örökre. Síri csend volt mindenütt, de nem az a fájdalmas, tragikus csend, hanem egy lágyan hullámzó, nyugalmat árasztó csend. Békesség látszott az arcokon. Valami történt és ezt mindenki érezte, ez a kis

csoport egyszerre, teljesen spontán, valami megmagyarázhatatlan parancsnak engedelmességgel fejet hajtott egy haldokló ágyánál, imádkozott és hitt. Hitt erősen és alázattal egy ezer nyelven megszólított, megbocsátó Istenben, életnek és halálnak, betegségnek, gyógyulásnak teremtményében, egy olyan erőben, ami minden és mindenki fölött áll.

Hirtelen eszembe jutottak Izajás próféta szavai: „Nem a halál rabjai, hanem Isten megváltott gyermekei vagyunk.”

Nem tudom, hogy csak rám volt-e ez ekkora hatással, de úgy sejtem, nem. Mert

bár fél óra múlva visszatért minden a régi kerékvágásba, délután elkaptam egy-két nővér és orvos arcát, ahogy átszellemülten bámulják az akkor már üresen álló „sarkot”.

Nem akarok hittérítőt játszani, nem gondolom, hogy az én feladatom lenne. Úgy érzem, kaptam valamit, mi ott mind kaptunk valamit, amire mindenkinek, vallástól és országtól függetlenül szüksége van. Amiről sokszor elfelejtkezem, mert úgy gondolom, hogy az akaratommal úgyis elérem a céloom... aztán elkeseredem, ha nem sikerül.

De ma kaptam: HITET! ■

Kiselejtezte?

„A mi napjainkban parancsol, az a pénz, igen a pénz parancsol! Isten, a mi Atyánk nekünk adta a parancsot, hogy őrizzük a földet, és nem a pénznek. A miénk ez a feladat! Ne áldozzák fel az embert a nyereség és a fogyasztás bálványainak! Ez a „kiselejtezés kultúrája”! Ha elromlik egy számítógép, az egy tragédia! De a szegénység, a szűkölködés és megannyi személy drámája az normálisnak tűnik! Ha egy téli éjszaka, valaki itt a közelben az Ottaviano téren meghal, az nem hír! Ha a világ számos pontján gyerekeknek nincs mit enniük, ez nem híranyag! Normálisnak látszik. De mégsem lehet az! Ha néhány hajléktalan meghal a hidegben az utcán, az nem hír. Ellenben, ha néhány város tőzsdéje 10 ponttal esik, az tragédia. Így aztán ezeket a személyeket „kiselejtezik”. Bennünket, embereket selejteznek le, mintha hulladék lennénk!

Ez a „kiselejtezés kultúrája” kezd megszokott gondolkodásmóddá válni és mindent megfertőz. Az emberi élet többé már nem az oltalomra szoruló legfőbb érték, kiváltképp, ha szegény vagy fogyatékos, illetve ha nem szolgál semmire sem, mint az újszülött vagy az idős ember. A „kiselejtezés kultúrája” érzéketlenné tett bennünket az élelem kiselejtezésével és pazarlásával szemben. Egykor nagyszüleink nagyon figyeltek arra, hogy semmiféle ételmaradékot ki ne dobjanak.

A fogyasztói szemlélet mára megszoktatta velünk a felesleget és az élelem mindennapos tékozlását.

De jól jegyezzük meg: az eldobott étel olyan, mintha a szegények asztaláról loptuk volna el! Arra kérek mindenkit, hogy gondolja végig ezt a problémát.”

Részlet Ferenc pápa katekéziséből 2013. június 5-én (Forrás: Magyar Kurír)

**AZ ELDOBOTT ÉTEL OLYAN,
MINTHA A SZEGÉNYEK
ASZTALÁRÓL LOPTUK VOLNA EL**

Út a bizalomhoz

Több nap kellett ahhoz, hogy roma és nem roma fiatalok a kezdeti tartózkodás után egymás felé forduljanak és eljussanak a közös alkotásig is.

Az ózdi közösség értesített bennünket, hogy szívesen jönnének egy ifjúsági táborba nehéz körülmények között élő cigány fiatalok. Több körben beszélünk erről az ózdiakkal. A fő kérdés az volt, hogyan fogják érezni magukat, mert eddig nem volt részünk hasonló tapasztalatban.

A tábor szervező fiatalokkal beszélgettem erről és megkérdeztem tőlük, képesek lennének-e a cigányok befogadására. Válaszukban nem hagytak kétséget afelől, hogy előbb vagy utóbb szembesülnünk kell a roma világgal is.

Ez biztató volt, de persze izgultunk is, hogy sikerülni fog-e.

Felhívtam az egyik cigánylányt telefonon, csak azért, hogy elmondjam, tényleg nagyon várjuk őket. Meglepődött, de jól esett neki.

Eljött a várva-várt nap, megérkeztek a cigány fiatalok is. Öten voltak, és egy csapat kísérte őket a közösségükből. Legalább annyian voltak azok, akik elhozták őket, mint maguk a fiatalok.

Fontos volt tisztázni velük a már korábban átgondolt szabályokat, de rögtön át is kellett fogalmazni, mert észrevettük, hogy nem csak szabályokról szólnak ezek a napok.

Az első perctől kezdve látszott, hogy sajátos világból érkeztek, zárkóztak és eléggé bizonytalanok voltak, nagyon nehezen kapcsolódtak be a közös életbe.

Az elején nem is volt velük senki a fiatalok közül, csak mi, felnőttek.

Törekedtünk arra, hogy minden közös esemény legyen: a kirándulás, a sport, az étkezés..., de még sem volt olyan egyszerű a helyzet, mert a közösség kialakulása mindenkitől függött.

Próbáltam, próbáltuk bátorítani a cigány fiatalokat, hogy menjenek a többiek közé, de inkább a félelem, a képtelenség uralkodott rajtuk, ugyanilyen érzés volt a többi fiatalban feléjük. Bevallom, nem volt egyszerű velük lenni, bekapcsolódni a beszélgetésükbe. Többször éreztem, hogy elbukok, mert nem találok velük a közös hangot. De azt is éreztem, hogy újra meg újra fel kell őket karolni, más módon mellettük lenni.

Egy másik felnőttnek jobban sikerült velük szót érteni, többször beszélgett velük, ő ment el velük dohányozni, mivel megbeszéltük, hogy csak felnőttel mehetnek el cigizni. A cigizés közben sokat meséltek magukról, igazából a bizalmukba fogadták őt.

Vártuk, hogy valamilyen irányba legyen elmozdulás. És így is történt. Az egyikük odajött hozzám azzal a gondolattal, hogy haza akarnak menni, azért is, mert érzik, hogy ők mások és a többiek lenézik őket. A témák nem érdekesek számukra, meg amúgy sem értik, miről van szó. Nagyon

megértettem a helyzetüket, ugyanakkor éreztem, hogy belekapaszkodhatok a napi témába, amely a döntésekről szólt. Arról beszélgettünk, hogy minden döntés után, ki kell tartani, nem szabad rögtön feladni, türelem és bátorság kell hozzá. Mondtam neki, hogy végül is már nincs sok nap hátra, csak kibírják és mi is ki fogjuk bírni! Így megállapodtunk, hogy ők is megpróbálnak mindent megtenni azért, hogy jobban megismerjék a többieket.

Közben a többi fiatal is finoman, de határozottan kezdett közelebb kerülni hozzájuk, valaki már megtudta, hogy az egyik lány és a fiúk nagyon jól tudnak táncolni, és így beszervezte őket, hogy tanítsanak meg egy közös táncot, amelyet be tudnának mutatni az

utolsó estén. És így is lett, egy fergeteges hip-hop showt hoztak össze a fiatalokkal együtt.

A műhelyek is kínálták a lehetőséget, hogy együtt alkossanak valamit a többiekkel, így a divatbemutató alkalmából az egész ózdi csapat, fiúk és lányok együtt beleadták a részüket egy ruha tervezésébe.

A felnőtt, aki velük volt ezt mesélte: „Igyekeztem együtt érezni velük és biztattam őket, hogy mutassák meg, az ózdiak is jó arcok. Örültek a biztatásnak és megtanították, hogyan köszönnek egymásnak Ózdon haveri körben bizalmasan. Ezután többször is így köszöntünk egymásnak az ebédlőben és a programok előtt. Ez nagyon tetszett nekik. Érezték, hogy figyelnek rájuk.”

A műhelyek fontos lehetőséget kínáltak a közös alkotásra és egymás megismerésére.

Fotó: Hübner Ferenc (2)

A szerepjátékban is kivették a részüket. Szép volt látni, ahogy a többi fiatal is figyelt rájuk, a szerepek kiosztásánál többen felajánlották, hogy elcserélik velük a szerepet, ha az nekik jobban tetszik. Az egyik ózdi srác, Erik így a rendőr szerepét kapta, aki igazából rendőrnek akar tanulni. Boldogan és nagyon jól játszotta a szerepét. A névtábláját a játék végén büszkén kiragasztotta a faház ajtajára: Erik a rendőr.

Elmondhatjuk, hogy a bizalom az ózdiak és a többi táborlakó között óráról-órára erősödött, épült a híd. Mi felnőttek egy idő után már csak a háttérből figyeltük a történéseket. A tábor végén pedig – nem akartak hazamenni.

A történet folytatódik. Többször kérték, hogy menjünk hozzájuk Ózdra, ott is csináljunk egy hasonló tábort, ahol ők tudják megszólítani barátait. Nem régen együtt töltöttünk egy gyönyörű napot. Azok a fiatalok, akik ott voltak a táborban, elhozták családjukat, barátait. Úgy érzem, hogy egy testvéri kapcsolat született közöttünk! A közösségből valaki ezt írta erről a napról: „A fiatalok a játék közben megnyíltak, tudtunk őszintén beszélgetni, nevetni, egymást megismerni, alig tudtunk egymástól elválni. Elkezdett épülni egy bizalmi kapcsolat.” ■

Közösségi színházi tér

Magyarországon nem új keletű jelenség a közösségi színház, de az mindenképpen szokatlan, hogy egy profi színészekből álló társulat arra specializálódik, hogy beavató, részvételi színházi előadásokkal lépje meg közönségét napról napra. Budapest egyik kerületében ez történik. A KoMa egy 2007 óta működő független társulat. Feltett szándékuk, hogy gondolkodásra és közösség alkotásra ösztönözzenek. Csatatuk neve azt jelenti, hogy „Kortárs Magyar”. Ez pedig arra utal, hogy általuk fontosnak tartott, mai magyar témákat dolgoznak fel. Székhelyük a KoMa Bázis, ami egy olyan alkotói közösség, amely különböző programokkal vesz részt Budapest és az ország kulturális életének színesebbé tételében. Igyekeznek megszólítani minden korosztályt (a fiataloktól a nyugdíjasokig),

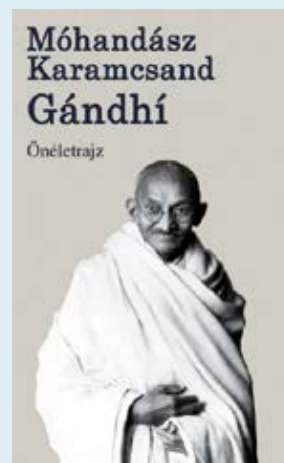
illetve minden társadalmi réteget. A KoMa a programok megvalósítása során nemcsak passzív nézőként számít a résztvevőkre, hanem igyekszik aktivizálni, bevonni őket az alkotómunkába is. Feladatait

háromfajta tevékenységben látja megvalósulni: egyrészt készít úgynevezett happeningeket. Ez egy néhány évtizede létrejött színházi műfaj. Ellentétben a színházi előadással, amely mindig fikció, a happening egyszeri és megismételhetetlen realitást kíván nyújtani, ami azt is jelenti, hogy a benne résztvevőknek kerülniük kell a színészkedést: nem szerepeket kell eljátszaniuk, hanem szituációkba kell beilleszkedniük, utasításokat végrehajtaniuk és az adott kereteket új tartalmakkal feltölteniük. A KoMa másrésztől kulturális programokat biztosít, harmadrészt pedig műhelymunkákat szervez, amelyek mind alkotóinak szakmai fejlődését, mind pedig a résztvevők látókörének szélesítését lehetővé

teszik. Egy gimnáziumi tanár így írt a társulat tevékenységéről: „... A KoMa óriási érdeme az, hogy „házhoz hozzák” az igényes, fontos dolgokról szóló mondanivalót a fiatalok részére, akik közül elenyésző számban vannak azok, akik egyáltalán eddigi életük során megfordultak volna színházban. És mindezt magas művészi színvonalon teszik, megspékelve ezt azzal, hogy a gyerekek a KoMával való megismerkedésük óta vágynak a színházba. (...) És még egy fontos bizonyíték arra, hogy az én osztályomban a KoMa megjelenése vízválasztó, illetve határkő volt, az az, hogy a gyerekek a színészekkel eltöltött egyhetes műhelymunka végeztével így nyilatkoztak: „Lili néni, végre van osztályközösség!” ■

Gandhi

A hatvanöt esztendeje elhunyt legendás történelmi alak, Mohandász Karamcsand Gandhi - avagy híveitől kapott tiszteletnevén Mahátma Gandhi - önéletrajza különleges és gyönyörű írás, valódi gyöngyszem. A Mahátma szó jelentése: „nagy lélek”. Ezen a néven ismeri őt az egész világ, s vált a békés ellenállás jelképévé. Gandhi a szegények pártfogója, India függetlenségéért harcoló politikus, és a vallásosságot a gyakorlatba átültető nagy tanító. Önéletrajzában olyan művet hagyott az utókorra, mely egyszerre kíméletlenül őszinte és az élet minden fontos kérdését érintő emelkedett írásmű. Az Etalon Kiadó könyve ajánlott olvasmány minden önmagát és a világot megismerni vágyó ember számára.

Tűzgyűrű

Az Amerikai Egyesült Államokban költségvetésének alig több, mint felét hozta vissza, nemzetközi vizeken azonban kiválóan teljesített a Tűzgyűrű című film, mely november 13-án jelenik meg, rögtön négyféle formátumban. A rajongók DVD-n, kétlemezes Blu-Ray lemezen, háromlemezes Blu-Ray 3D lemezen, valamint limitált kiszerelésű, fémdobozos Blu-Ray 3D lemezen is hozzájuthatnak a 2013-as év talán leglátványosabb filmjéhez. A történet igen egyszerű: mikor egy idegen eredetű támadás a Földet fenyegeti, emberek irányította óriásrobotok veszik fel a harcot a bolygó jövőjéért. A hatalmas gépezeteket több pilóta irányítja, ám még ez is kevésnek tűnik a földönkívüli lényekkel vívott harcban. Feszés, dinamikus akciómozi napjaink egyik legkreatívabb filmes stábjától.

Jégvarázs

Anna, a félelmet nem ismerő optimista lány összeáll egy hegyi emberrel és az ő hűséges rénszarvasával, hogy közösen megtalálják Anna testvérét, Elzát. Az elveszett nővér jeges erejének köszönhetően Arendelle királyságában az örök tél az úr. Mágikus fordulatokkal tűzdelt útjuk során havas hegycsúcsok között titokzatos trollokkal, és egy Olaf nevű hóemberrel is találkoznak a kalandorok. Annának és Kristoffnak a természet erőivel kell dacolnia, hogy megmentse a királyságot a teljes pusztulástól. Nem véletlen, hogy sokaknak máris ismerős lehet a történet. A Walt Disney Pictures ezúttal Hans Christian Andersen klasszikusát, a Hókirálynőt ültette új köntösbe. A filmet december 5-től tűzik műsorukra a hazai filmszínházak.

A komornyik

Cecil Gaines jól ismert ember volt a Fehér Házban, ugyanis élete során nyolc elnöknél szolgált főkomornyikként. Szolgálati ideje alatt megélt számtalan polgárjogi küzdelmet és megannyi hangsúlyos eseményt, melyek nemcsak rá és családjára, hanem az egész amerikai társadalomra hatással voltak. Ezek egyike, amikor megpróbálta rábírní főnökeit, hogy adjanak a feketéknek a fehérekkel egyenlő fizetést. A komornyik című film Gaines történetét követi figyelemmel, miközben a XX. század Amerikájáról is hű képet fest. Sikere sokak szerint annak köszönhető, hogy a közönség széles rétegeit szólítja meg. Lee Daniels rendező alkotása november 17-én érkezik a magyar mozikba.

Itália festészete

A Szépművészeti Múzeum munkatársai néhány évvel ezelőtt azt az ambiciózus célt tűzték ki maguk elé, hogy két, egymást követő kiállításon bemutassák a XV.–XVIII. századi itáliai festészetet. Az első, még 2009–2010-ben megrendezett tárlat, a múzeum újabb kori történetének egyik legsikeresebb eseménye volt. Az itáliai festészet időben ezt követő korszakának szentelt reprezentatív kiállítás a Magyar–Olasz Kulturális Évad zárórendezvényeként, *Caravaggiótól Canalettoig – Az itáliai festészet két évszázadának remekművei* címmel kerül megrendezésre. A tárlat különleges

jelentőséggel bír mind a Szépművészeti Múzeum, mind a hazai kulturális élet számára: az itáliai festészet ezen időszakának hasonló átfogó bemutatójára eddig még nem került sor Magyarországon, és Olaszországban is utoljára 1922-ben rendeztek hasonlót. A kiállításon megtekinthető lesz a múzeum gyűjteményében őrzött harminc mű a korszak festőitől, néhány magyar magángyűjtemény büszkesége, illetve több nemzetközi múzeum „hozzájárulása” is a tárlathoz. Az antológiából nem hiányozhat a festészet történetének egyik legnagyobb hatású mestere, Michelangelo Merisi da Caravaggio. A kiállítást 2014. február 16-ig tekinthetik meg az érdeklődők. ■

A KENYÉRILLATA

A kandallóban vidáman pattogott a tűz, nagypapa egy verseskötetet olvasgatott, hétéves unokája pedig matricás albumába ragasztgatta legújabb szerzeményeit. Miután mindet beragasztotta, bemászott nagyapja ölébe, és azt kérdezte: „Papa! Hogy lehet az, hogy te nem olyan vagy, mint apu, akinek nincs ideje játszani velem, és amikor beszélek hozzá, mindig valami másra figyel. Papa, te sohasem dolgozol?”

„Bizony én már nem dolgozom, kisunokám, véget értek számomra a munkás esztendőik, de valaha én is dolgoztam.”

„Mivel foglalkoztál, papa?” – kérdezte kíváncsian az unoka.

A nagypapa letette a könyvet, és mesélni kezdett: „Amikor te még meg sem születél, a téren lévő háztartási bolt helyén egy kis pékség állt. Ott dolgoztam. Én voltam a pék. Nagyon szerettem ezt a munkát, mert mindenki, aki bejött vásárolni a finom, meleg kenyérből, boldogabban távozott, mint ahogy érkezett.”

„De hát miért, nagypapa?”

„Mert a kenyér illata átmelegíti a szíveket.” Nagypapa szavai felszálltak a kandallón, végig a kéménykürtőben, és meghallotta őket egy kis veréb, aki éppen a kémény tetejére kucorodott, hogy egy kicsit felmelegedjen. A kismadár megdöbbsent: „A kenyér illatától átmelegednek a szívek?!”. „De hát hol van ma ez az illat? A téren már nincs, az biztos. De jó volna mégis megtalálni, mennyi embernek szüksége lenne rá!”

Nem tudta hogyan fogjon hozzá a keresésnek, aztán hirtelen eszébe jutott, hogy segítséget kérhetne a Széltől, Ő az egész világot bejárta, mindent tudnia kell. Ám a Szél nem tudott neki segíteni.

A kis verebet azonban nem olyan fából faragták, az első kudarc nem tántorította el. Gondolkozni kezdett, hogy ki tudhat valamit az illatról. „A rózsák, persze a rózsák, ők aztán értenek az illatokhoz! De sajnos most tél van, a kertekben egyetlen rózsát sem találni.” Ahogy ezen morfondírozott, felnézett, és láss csodát, az egyik üzlet kirakatában meglátott egy rózsacsokrot. Tökéletes, hosszú szárú, egyforma vörös rózsák néztek vissza rá egy vázából. A kismadár megkocogtatta a kirakat üvegét, és megkérdezte a

rózsákat, tudnak-e valamit a kenyérillatról. A virágok susmorogni kezdtek egymás között, majd megrázták égő vörös fejüket: nagyon sajnálják, de ők nem tudják, mi lehet az az illat.

„Milyen világban élünk?!” – kiáltott fel a veréb, mert eszébe sem jutott, hogy létezhetnek művirágok. Elbátortalanodott, nem tudta kihez forduljon, amikor gyerekhangok ütötték meg a fülét. Egy külvárosi iskola nyitott ablakán át z sivaj és kacagás áradt kifelé, mert éppen szünet volt. Felröppent az ablakpárkányra és belesett. Az egyik kisgyerek a többiektől távol, egyedül guggolt a terem sarkában. Éppen kinyitotta az uzsonnás zacskóját és egy karéj kenyeret vett elő. Puha illata betöltötte az egész termet – de ezt senki nem vette észre. A kisfiú szégyenkezve és a sarokba bújva próbált falatozni. Az osztálytársai mind csipszet, kakaós csigát, csokit hoztak tízóráira, míg az ő anyukája ezt nem engedhette meg magának, ezért maga sütötte otthon a kenyeret a családnak.

„Szegényke! – gondolta a kismadár – mekkora kincse van, és nem is tud róla.”

Gyorsan beröppent az osztályba és felcsípett néhány morzsát a kenyérből. Csőrében a kincseivel felszállt a város fölé, és ott leszórta a morzsákat. A kenyérillat csodálatos módon betöltötte az utcákat, behatolt a házakba és emlékeztette az embereket az egyszerű dolgokra: a kalászt érlelő nap melegére, a szeretettel meggyúrt tésztára... és puha illatával a szívekbe áradt egy érzés: milyen is lehet odaadni az életünket másokért.

Fordította: Feltserné Bernáth Mária

Csillagok és könnyek

Chiara Lubich lenyűgöző élettörténete saját szavaival, színes képekkel és eredeti fényképes dokumentumokkal. Mire vágyhat egy fiatal szív, ha nem arra, hogy Isten valami nagyot alkosson életéből? Magával ragadó könyv tizenévesek számára.

Ára: 2 200 Ft

megrendelhető:

+36-30-436 6635

ujvaros.konyv@fokolare.hu

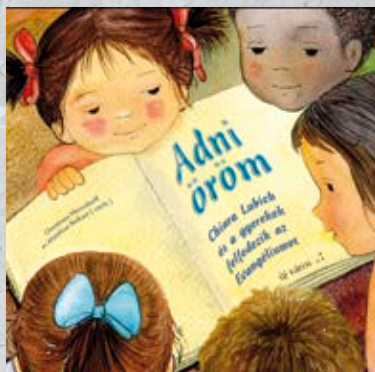
vagy a kiadó irodájában:
1088 Budapest, Rákóczi út. 29.

www.fokolare.hu/konyv

Ára: 2 500 Ft

Adni öröm

Színes könyv a legkisebbek nagylelkűségéről és arról, hogyan élnek az evangéliumot. Élmény gyerekeknek és felnőtteknek.

HELYESBÍTÉS

Az októberi számunk 17. oldalán található fotó az ETAP (Egyetemes Testvériség és Arany szabály Placc) felavatásának egy éves évfordulóján készült, a kép fölé téves szöveg került. Együttal elnézést kérünk a fotóstól, hogy a tavalyi dátummal jelent meg a kép.

Közelelti kiadvány

ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjeszt@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Göbel Ágoston

Főmunkatárs: Bartus Sándor

Terjesztés: Papp Katalin

Mostani számunk munkatársai:

Bohán Zoltán, Sudár Balázs

Nyomtatás:

F&F Print Line Kft. Pomáz

Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2014-re: 4 900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

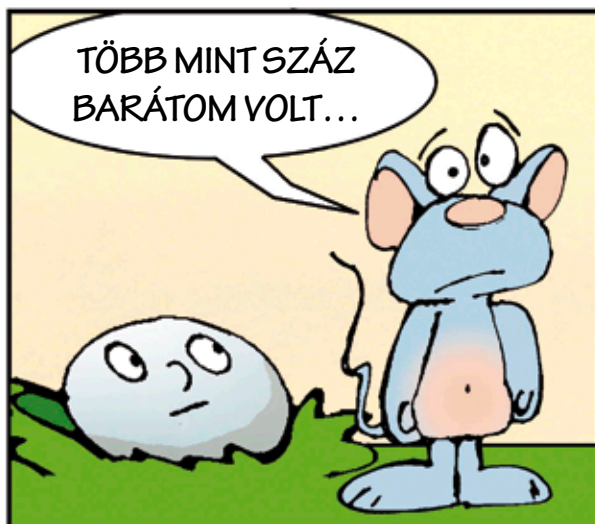
www.ujvaros.eu

A Szegedi Roma Szakkolégium tagjai.

Cikkünk a 10-12. oldalon.

Fotó: Szombathelyi Nóra

Töltődj fel 2014-ben is
az Új várossal!

új város

Az Új Város változatlan árakon 2014-ben is!
Előfizetési díj egy évre: 4900 Ft
Támogatói előfizetés: 10000 Ft
Egy példány ára: 480 FT
Megrendelhető a lapban található csekken
vagy OTP átutalással a név és a lakcím feltüntetésével.
Számlaszám: 11705008-20434836

Decembertől júliusig családi témákkal foglalkozó
zsebkönyveket mellékelünk ajándékba minden számhoz
azoknak az olvasóknak, akik **2013. december 31-ig**
előfizetik a lapot a jövő évre.

Részletes infó az 5. oldalon.

Ha tetszik a lapunk, hozz számunkra egy új előfizetőt
2014-re vagy ajándékozd lapunk előfizetését karácsonyra
szeretteidnek, barátaidnak!

Új Város 2013/11

